

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (17/05/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิกร, กิมหงวน

คนชั่วที่โลกรัก

ป.อินทรปาไลต

วรรณกรรมเป็นศิลปะอันยอดเยี่ยมที่สร้างความมีชื่อเสียง ความมีเกียรติยศ และความมีหน้ามีตาให้กับนักประพันธ์ทั้งหลาย เพราะวรรณกรรมนี้เองทำให้เสมีนชายของหน้าห้างศิวิลซ์พานิชคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกจ้างของอาเสี่ยกิมหงวนได้กลายเป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังราวกับระเบิดปรมาณู

นพ ภาพร พนักงานขายของเป็นชายหนุ่มจ๋องๆ ไม่ใคร่มีสตางค์ใช้ มีเงินเดือนรวมทั้งเบี่ยสงคราม ๑๕๐ บาท เพื่อนฝูงไม่มี แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดปะ แต่ก่อนนั้นพไม่มีค่าอะไร นายคนนี้เป็นนักศึกษาใช้เวลาว่างให้หมดไปกับการค้นคว้าหาความรู้ สถานะที่ต่ำต้อยทำให้เขาดีดรน แล้วเขาก็หัดแต่งหนังสือ อาศัยบทประพันธ์ของนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงเป็นแนวทางการเขียนของเขา นพสร้างนวนิยายรักโครกชิ้นเรื่องหนึ่งให้ชื่อว่า 'เดือนหงายกระต่ายเศร้า' เขาขายลิขสิทธิ์ให้คณะพิมพ์หนังสือนวนิยายแห่งหนึ่งเป็นเงิน ๕๐ บาท ผู้จัดการหนังสือคณะนั้นเป็นญาติห่างๆ ของเขาได้รับซื้อไว้อย่างเสียไม่ได้ แต่แล้วเมื่อพิมพ์ออกจำหน่ายเพียง ๖๐๐ เล่ม วางตลาดได้ ๓ วัน 'เดือนหงายกระต่ายเศร้า' ก็เกลี้ยงตลาดอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ นามปากกา 'งูแมวเซา' อันเป็นนามปากกาของนพได้แพร่สะพัดไปทั่วทุกมุมเมือง เป็นที่นิยมชมชอบแก่บรรดานักอ่านหนังสือทั้งหลาย 'เดือนหงายกระต่ายเศร้า' เป็นหนังสือชั้นสูง เหมาะแก่คนชั้นสูง เย็บก็ปกแข็งเดินทองเล่มกะทัดรัดเหมาะที่จะเก็บไว้ในตู้หนังสือ ผู้จัดการหนังสือคณะนั้นได้พิมพ์เรื่อง 'เดือนหงายกระต่ายเศร้า' เป็นครั้งที่ ๒ คราวนี้พิมพ์ถึง ๑๐,๐๐๐ เล่ม นวนิยายลือโลกขาดตลาดอีกชั่วเวลาสัปดาห์เดียว

นพยื่นฟ้องเจ้าของสำนักพิมพ์หนังสือที่ในฐานละเมิดลิขสิทธิ์พิมพ์ครั้งที่ ๒ โดยไม่ได้รับอนุญาต หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับลงข่าวเกรียวกราว ศาลได้พิพากษาให้นพชนะคดี ได้รับค่าเสียหาย ๒,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นนพก็ยังมีชื่อเสียงทั้งโด่งและทั้งดั่ง คณะหนังสือเรียงรรมย์พากันไปติดต่อ 'งูแมวเซา' ขอซื้อเรื่องในราคาแพงลิบ นพสร้างนวนิยายเรื่องที่ ๒ ขึ้นในชื่อว่า 'เดือนมืดกระต่ายยิ้ม' สำนักพิมพ์ 'เพลินใจ' ซื้อลิขสิทธิ์เป็นเงิน ๑,๒๐๐ บาท เรื่องนี้พอพิมพ์เสร็จกำลังเข้าเล่มก็มีคนมาขอซื้อเอาไปอ่าน เบียดเสียดเหยียดยัดกันแย่งกันซื้อ ถึงกับเกิดเสียดกันขึ้นหน้าโรงพิมพ์

'งูแมวเซา' กลายเป็นนักเขียนแนวหน้า เป็นดวงดาวที่สุกใส ก้าวข้ามหน้านักเขียนชั้นอ่อนและนักเขียนชั้นสวะ ยืนหยัดอยู่ท่ามกลางความนิยมชมชื่นของนักอ่าน

'เดือนมืดกระต่ายยิ้ม' พิมพ์ ๕๐,๐๐๐ เล่ม ไม่มีการวางตลาด เพราะมีผู้สั่งจองถึง ๔๐,๐๐๐ เล่ม อีก ๑๐,๐๐๐ เล่มมีคนไปแย่งซื้อที่โรงพิมพ์ ด้วยปลายปากกาของเขาทำให้นพหรือ 'งูแมวเซา' มีอนาคตแจ่มใส มีสตางค์ใช้ฟุ่มเฟือย เดินในวงสังคม เลือ่างงที่ขาดปะกลายเป็นซีกสกินดินเหรียญทอง กิริยาท่าทางซักฝั่งผายนพลาออกจากงานทันที กิมหงวนรู้สึกอาลัยเขามาก เพราะนพเป็นคนเก่าแก่ที่ชื่อลัทธิสุจริตต่อเขา แต่เมื่อนพมีทางก้าวหน้าก็ต้องจำใจอนุญาตให้เขาลาออกจากงานไปเป็นนักประพันธ์

หลังจากนั้น 'งูแมวเซา' ก็สร้างนวนิยายเรื่องที่ ๓-๔-๕ และเรื่อยไป ทำสถิติการขายสูงลิ่ว เรื่องของนักเขียนอื่นวางแบบเต็มร้านหนังสือไม่มีใครแตะต้อง นักอ่านต้องการอ่านบทประพันธ์ของ 'งูแมวเซา' เท่านั้น ทุกตรอกทุกซอกทุกมุมใจหทัยชานกันถึงเรื่องของ 'งูแมวเซา'

เขาขายต้นฉบับเรื่องแรกขนาด ๑๐ ยกเป็นเงินเพียง ๕๐ บาทเท่านั้น บัดนี้ต้นฉบับของเขามีราคามากถึงกับนับตัวชาย สำนักพิมพ์ 'เพลินใจ' ให้ราคาถึงตัวละ ๑ บาทอันเป็นค่าลิขสิทธิ์ที่แพงที่สุดในโลก เรื่อง 'เดือนตก กระต่ายหัวเราะ' พิมพ์ถึง ๒๖๐,๐๐๐ เล่ม ขายขาดตลาดภายในเวลา ๒ วัน

บัดนี้ นพ. นภาพร นักเขียนที่เป็นยอดแห่งนักเขียนทั้งหลาย ได้เลื่อนวิษณะฐานะของตัวเองเป็นผู้มีอันจะกินไปแล้ว มีรถยนต์เก๋งนั่ง มีเงินซื้อบ้านหลังใหญ่ๆ มีเมียถึง ๔ คน

เมื่อวันอาทิตย์ที่แล่วมา นพหรือ 'จูแมวเขา' ได้มาเยี่ยมอาสาเสี่ยกิมหงวนนายเก่าของเขา มีผลไม้ติดมือมาฝาก นพสง่าผ่าเผยเป็นคนละคน ทำทางบอกว่ามีสตางค์ พุดจาฉาดฉานด้วยวาทีศิลป์ของนักเขียน

"ผมคิดว่าโชคมันช่วยผมหรือครับ อาเสี่ย" ตอนหนึ่งแห่งการสนทนา นายนพได้พุดกับกิมหงวนอย่างนี้ "ผมไม่มีหัวในการประพันธ์เลย แต่งส่งเดชยังงั้นเอง บังเอิญเรื่องถูกใจคนอ่านเข้า ผมเชื่อว่าคนที่หัวดีอย่างอาเสี่ย ถ้าเป็นนักประพันธ์ละก็ ชื่อเสียงของอาเสี่ยต้องโด่งดังยิ่งกว่าผมเสียอีก"

เพราะคำพุดประโยคสุดท้ายของนายนพนี่เอง ทำให้กิมหงวนเริ่มสนใจในงานวรรณกรรมทันที อาเสี่ยคิดว่าเขาควรจะสร้างชื่อเสียงของเขาด้วยการประพันธ์บ้าง ซึ่งคงไม่ยากเย็นอะไรนัก

แล้วกิมหงวนก็เริ่มต้นฝึกตัวเป็นนักประพันธ์ทันที ออกกวานซื้อหนังสือเรียงร้อยเล่มมาอ่าน อ่านและพิจารณาเค้าโครงเรื่องสำนวนโวหาร ใช้เวลาว่างตอนกลางคืนสร้างนวนิยายของเขาขึ้น เขียนแล้วฉีก ฉีกแล้วเขียน ตั้งใจจะเขียนสัก ๑๐ ยก แต่เขียนไปได้ ๓-๔ หน้าเรื่องมันจบเสียแล้ว ต้องเขียนใหม่อีก

ในที่สุดกิมหงวนก็มีชีวิตจิตใจเป็นนักประพันธ์ไปจริงๆ เขาหมกตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่ชอบพุดคุยกับใคร อ่านแต่หนังสือ

เย็นวันนั้น

เสี่ยหงวนของเรากำลังใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง เขายืนเด่นอยู่กลางห้องโถง คิ้วทั้ง๒ขมวดย่นเข้าหากันริมฝีปากเม้มและบางที่ก็เบะยื่น นานๆ อาเสี่ยก็ยกมือลูบเคราต่างๆ ที่เขาไม่มีเครา แล้วกิมหงวนก็ผิวปากพยักหน้าหงึกๆ ทำหน้ามึนบ้าง ยิ้มบ้าง แยกเขี้ยวยิงฟันบ้าง เดินวนเวียนไปมารอบๆ ห้องโถง

เจ้าแห้วยืนดูอยู่ข้างประตูเกือบ ๑๐ นาที ดร. ดิเรกใช้ให้มาตามกิมหงวนไปที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เจ้าแห้วได้รายงานให้อาเสี่ยทราบตั้งหลายครั้ง แต่เสี่ยหงวนไม่มีความสนใจกับเจ้าแห้วเลย

เมื่อเจ้าแห้วอดรนทนไม่ได้ จึงเดินเข้ามาหาอาเสี่ย

"รับประทานอาเสี่ยครับ"

กิมหงวนจ้องมองดูเจ้าแห้วอย่างเคืองๆ นิ่งอึ้งไปสักครู่ก็กล่าวเป็นโคลง ๔ สุภาพด้วยเสียงกังวาน

ธูระอะไรอะอ้ายแห้ว บอกมา

แสนเบือเหลือระอา หมั่นไล่

เจ้าแห้วมยืม ตอบเป็นโคลง ๔ สุภาพทันที

รับประทานกรุณา ฟังหน่อย

คุณดิเรกท่านใช้ รีบหื้อ มาเชิญ

แล้วเจ้าแห้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"รับประทานพุดกันอย่างร้อยแก้วเถอะครับ รับประทานเป็นโคลง, ฉันท์, กาพย์, กลอนผมไม่ค่อยถนัด รับประทานผมมีความรู้เพียงประถม ๔ โรงเรียนประชาบาลเท่านั้น"

อาเสี่ยอมยิ้ม

"ฉันกำลังปล่อยอารมณ์เลื่อนลอยไปสู่ห้วงแห่งความปรารถนา ฉันต้องการใช้สมองให้เป็นประโยชน์ในงานวรรณกรรม"

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล

"รับประทานอาเสี่ยใช้คำเทคนิค ผมฟังไม่ค่อยรู้เรื่องหรือครับ"

กิมหงวนยกมือทั้ง ๒ เท้าสะเอว มองดูเจ้าแห้วตั้งแต่ศีรษะตลอดปลายเท้า

"แกมาหาฉันด้วยเหตุตั้งถา"

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

"รับประทานคุณหมอมือให้มาเชิญไปที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ครับ แต่ว่าเชิญไปทำไมรับประทานผมไม่ทราบ"

อาเสี่ยขมวดคิ้วย่น

"แกก็ควรจะทราบ"

"อ้าว"

"ไม่ต้องอ้าว กลับไปถามดิเรกดูใหม่ว่า เขามีธุระอะไรที่ต้องการพบฉัน"

"บู๊โร่" เจ้าแห้วคราง "รับประทานสงสารผมบ้างเถอะครับ ใช้งานกันวันยังค่ำรับประทานผมไม่มีเวลา

พักผ่อนเลย อาเสี่ยไปถามเอาเองเถอะครับ" พุดจบเจ้าแห้วก็หมุนตัวกลับพาตัวเดินออกไปทางหน้าตึก

กิมหงวนมองตามเจ้าแห้วจนลับตา แล้วเขาก็หัวเราะ ที่แรกชักฉิวเหมือนกัน เกือบจะวิ่งไปเตะเจ้าแห้ว แต่ฉุกใจคิดได้ว่า นักประพันธ์ต้องมีอารมณ์เยือกเย็น มีขันติคือความอดทน

เขาเดินออกมาทางหลังตึก เลี้ยวขวามือมาตามเฉลียง หยุดยีนหน้าประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ยกมือเคาะประตูอย่างสุภาพคือเคาะเบาๆ แต่เมื่อไม่ได้ยินเสียงอนุญาต จึงเปลี่ยนวิธีอย่างสุภาพเป็นแบบเคาะบอย คือยกเท้าเตะประตูโครมคราม

"คัมอิน" เสียงนายแพทย์หนุ่มตะโกนออกมา

เสียงหวนหมุนลูกบิดเปิดประตูออก เดินเข้าไปในห้องด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ณ ที่นั่น กิมหงวนแลเห็นพลนิกรกับตร ดิเรกนั่งสนทนากันเจียบๆ บนโต๊ะมีขวดวิสกี้โซดากับหมูแฮมและกึ่งแห้งตัวโตๆ

"กู๊ดอิเวนนิง แอนด์ กู๊ดมอนิ่ง ฟอ ทูมอโร่" ดิเรกกล่าวทักอย่างร่าเริง

กิมหงวนยิ้มให้เพื่อนเกลอทั้ง ๓ นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ก่อนที่จะพูดกระไรนิกรก็ยกมือตบศีรษะอาเสี่ยเบาๆ

"โง่ลูก"

อาเสี่ยสะดุ้งเล็กน้อย

"ทะเล้งละ"

นิกรหัวเราะ ส่งแก้วน้ำสีเหลืองให้

"ดื่มเสียหน่อย เซ็คสเปียร์"

คราวนี้ กิมหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

"ขอบใจ กันไม่ดื่มหรือ"

๓ สหายมองดูกิมหงวนอย่างแปลกใจ

"แกเลิกกินเหล้าแล้วหรือ" พลถามเสียงหัวเราะ

เสียงหวนพยักหน้า

"อือ เหล้าเป็นศัตรูกับงานวรรณกรรมของกัน นักประพันธ์ที่ดีเขาต้องไม่กินเหล้า"

ดิเรกหัวเราะก๊าก

"ฉันคิดว่าแกกำลังเสียสติ ฮะ ฮะ อยู่ดีๆ เป็นมหาเศรษฐีไม่ชอบ อยากเป็นนักประพันธ์ ซึ่งจะทำให้แก่ไล่แห่งอย่างที่เขาว่า"

กิมหงวนชักฉิว กล่าวเป็นคำโคลง ๔ สุภาพ ซึ่งพระมหาธีรราชเจ้าได้ทรงพระราชนิพนธ์ไว้

นาประเทศล้วน

นับถือ

คนที่รู้หนังสือ

แต่งได้

คนเกลียดอักษรคือ

คนป่า

ใครเยาะกวีไซรั

แน่แท้คนดง

นิกรจู้ยิปาก

"โคลงบทนี้เพราะมาก แก่แต่งได้วิเศษเลย"

กิมหงวนทำคอย่น รีบปฏิเสธทันที

"เปล่าโวย ไม่ใช้กันแต่ง เป็นพระราชนิพนธ์ของพระมงกุฎเกล้า"

พลมองดูอาเสี้ยอย่างสงสาร

"ถามจริงๆ ถေးวะหงวน เท่าที่แก่เห็นห่างพวกเราใช้เวลาทั้งหมดชลุกอยู่กับโต๊ะเขียนหนังสือตลอดวันนะ แก่ต้องการเป็นนักประพันธ์ยังงั้นหรือ"

อาเสี้ยยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

"ถูกแล้ว วรรณกรรมเป็นศิลปะที่จะสร้างความมีชื่อเสียงให้กับกันในอนาคตอันใกล้นี้" พุดพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง สูดลมหายใจเข้าปอดเบาๆ "โอ-สายลมแสงแดดและท้องฟ้าสีเขียวคราม หอมกลิ่นเล็บมือนางที่ไหนหนอ ธรรมชาติตอนเย็นช่างสดชื่นตื่นตาอะไรอย่างนี้"

นิกรพูดขึ้นบ้าง

"สวรรค์ได้โปรดเกิด เพื่อนของข้าไม่สบายไปแล้ว"

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

"ใครบอกแก่ละ คนอย่างแก่มันไม่รู้จักศิลปะ นักประพันธ์ที่ดีเขาจะพูดอะไรก็ต้องมีวาตะศิลป์"

นายการุณวงศ์พยักหน้าหงิกๆ

"ตามเรื่องแก่ถေးวะ เมื่อเกิดคิดว่าแก่อาจจะมีชื่อเสียงในทางประพันธ์ได้ก็ทำตามใจ เรา ๓ คนยินดีสนับสนุน แก่ ดีเหมือนกันมีเพื่อนเป็นนักประพันธ์ จะได้อ่านเขียนจดหมายรักถึงผู้หญิง"

"เออ พุดยังงี้ค่อน่าฟังหน่อย" พุดจบบกยักแก้วนํ้าสีเหลืองขึ้นดื่ม

พลอดขัดคอไม่ได้

"ไหนแก่ว่าแก่ไม่กินเหล้า"

อาเสี้ยยิ้มแห้งๆ

"ดื่มนิดหน่อยแก้ปวดท้องไม่เป็นไร"

ดร. ดิเรกเลื่อนจานกุ้งแห้งมาให้กิมหงวน แล้วพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

"คุณนวลบอกพวกเราว่าแก่กำลังประพันธ์นวนิยายเรื่องรักโครก เรื่องที่แก่แต่งชื่ออะไรวะ และเมื่อไรจะเขียนจบ"

กิมหงวนผสมวิสกี้กับโซดาพลางพุดพลาง

"กันกำลังเขียนเรื่อง 'คนชั่วที่โลกรัก'"

"โรคหรือโลก" นิกรถาม

"โลกโวย" อาเสี้ยตวาดแว็ด

พลถามต่อไป

"เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหม พลืดเรื่องของแก่เป็นยังไง"

เสี้ยหงวนยิ้มอายๆ

"อย่าเพิ่งรู้เลย เอาไว้ให้พิมพ์เสร็จเสียก่อน กันจะแจกให้คนละเล่มสำหรับเป็นที่ระลึก"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ถ้ามันลำบากนักไม่ต้องแจกก็ได้ กันชี้เกียจอ่าน"

กิมหงวนเกือบจะลุกขึ้นตะนิกร แต่แล้วก็พยายามนับ ๑ ถึง ๑๐ บอกตัวเองว่านักประพันธ์ย่อมไม่โกรธใคร

"แก่ออกจะดูถูกกันมาก แก่คอยดูก็แล้วกัน 'คนชั่วที่โลกรัก' จะทำให้ตลาดหนังสือสั้นสะเทือนไปหมด นักประพันธ์ทุกคนที่เป็นนักประพันธ์ชั้นสูงชั้นกลางหรือชั้นสวะจะต้องพิศวงงงงวยในนวนิยายพิเศษของกัน"

ดิเรกซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"มันอาจจะเป็นไปได้ตามความคิดคำนึงของแก นักประพันธ์ก็เหมือนกับดารารายานตร์ บางคนแต่งหนังสือจนตายไม่มีคนนิยม บางคนเขียนเรื่องเดียว กลายเป็นนักเขียนชั้นสูงมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศ เช่นเดียวกับดารารายานตร์ เช่น ยอนนี่ ไวลด์ ลีโอนอร์ เล่นทาร์ซานเรื่องเดียวกลายเป็นดารารายานตร์"

กิมหงวนยกแก้ววิสกี้ขึ้นดื่มอีก

"แกพูดยังทำให้กันมีกำลังใจดีขึ้นมาก กันเองได้ใช้ความพยายามจนสุดความสามารถในการสร้างเรื่อง 'คนชั่วที่โลกรัก' ให้เป็นนวนิยายที่ดีที่สุดในตลาดหนังสือเมืองไทย กันเขียนได้ ๕ ยกแล้ว อีก ๕ ยกก็จบ"

นิกรคั่นปากยิบๆ อดพูดไม่ได้

"แกจะขายราคาถูกแพงเท่าใดเมื่อวางตลาด"

"ขาย ๕ บาท ซึ่งนับว่าถูกที่สุด"

"๕ บาทนะ ชั่งขายเป็นกิโลยังงั้นหรือ"

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

"โฮ- เดียวพ่อแพนกระบาลด้วยขวดเหล้าเลย พยายามดูถูกเหยียดหยามกันเสียเรื่อย ทำไมวะ คนอื่นเขาเป็นคนเหมือนกัน เขาแต่งหนังสือได้ กันก็ควรจะได้บ้างไม่ใช่หรือ"

นิกรยกมือไหว้

"อย่าโกรธเลยวะ กันล้อเล่น นักประพันธ์เขาต้องมีใจหนักแน่น ไม่ท้อในคำติชม การดีทำให้เกิดมานะ และการชมทำให้หลง กันดีเพื่อก่อไม้อะไรดีเพื่อทำลาย กันดีใจมากที่แกเป็นนักประพันธ์ ขอให้งานของแกจงสำเร็จผล"

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ขอบใจ 'คนดีที่โลกชัง' เป็นหนังสือขนาดกะทัดรัด เย็บก็ ปกแข็ง เดินทอง นำปกสกรีน ๓ สี เขียนโดย 'เหม' และ 'เสนห์' ช่วยกันเขียนคนละครึ่งปก พิมพ์แบบอบน้ำมัน ขายราคาเพียง ๕ บาทเท่านั้น"

"แกจะพิมพ์สักเท่าไร" ดิเรกถาม

อาเสี่ยนั่งคิดอยู่สักครู่

"กันตั้งใจจะพิมพ์เพียง ๒๐,๐๐๐ เล่มเท่านั้น"

พลเกือบจะหัวเราะดังๆ

"ค่าธรรมเนียมบรรทุกมันแพงนะโว้ย แกจะต้องเก็บหนังสือที่เหลือขายตามร้านต่างๆ ส่งไปเวียงนครเขมมเดี๋ยวนี้เขาพิมพ์หนังสือกันเพียง ๑,๐๐๐ เล่มเท่านั้นเป็นอย่างมาก"

ดิเรกว่า "ถ้าเหลือไม่ต้องวิตก กันรับเลหลังเอง กันจะส่งไปขายที่อินเดียโดยทางเมลล์อากาศ"

กิมหงวนทำตาปริบๆ

"ชาวอินเดียชอบอ่านหนังสือไทยหรือ ?"

ดร.หนุ่มลั่นศรีษะ

"โน แต่ที่อินเดียกระดาษแพงมาก ริมหนึ่งตั้ง ๒,๐๐๐ รูปี หนังสือของแกกันจะส่งไปขายเพื่อทำกระดาษห่อถั่วมันๆ"

อาเสี่ยพินยืม

"อย่าพูดให้กันเสียขวัญหน่อยเลยนะ กันเชื่อเหลือเกินว่าหนังสือ ๒๐,๐๐๐ เล่มของกัน จะต้องขายเกลี้ยงตลาดในเวลา ๒ สัปดาห์เป็นอย่างช้า"

คราวนี้นายพัชรภรณ์ได้พูดขึ้นอย่างเป็นทางการ

"หงวน แกคิดดูให้ดี แกเป็นนักเขียนหน้าใหม่ นามปากกาของแกยังไม่เป็นที่เชื่อมั่นแก่นักอ่าน จริ่งอยู่บพประพันธ์ของแกอาจจะเขียนได้ดีกว่าใครๆ แต่ ๒๐,๐๐๐ เล่มนะมันคงขายไม่หมดหรือแก"

กิมหงวนหัวเราะ

"แกคงไม่รู้ว่ กันได้เตรียมโครงการไว้พร้อมแล้วที่จะจูงใจนักอ่านให้ซื้อหนังสือของกัน"

"เออ ขยายให้ฟังบ้างซี"

อาเสี่ยหยิบลอมจิ้มหมูแหม่มใส่ปากเคี้ยว ینگเจียบไปสักครู่จึงพูดต่อไป

"ขั้นแรก กันจะไปหานักเขียนชั้นสูงๆ ที่มีชื่อเสียงสัก ๒-๓ คนให้เขาเขียนคำนำหรือคำวิจารณ์ให้"

นิกรสันศิระชะ

"ใครเขาจะเขียนให้แกะ"

กิมหงวนอมยิ้ม

"อ้ายเซ่อ เอาเงินให้เขาชิวะ ทำไมเขาจะไม่เขียน นักเขียนใหม่ๆ ที่เฉลียวฉลาดเขาใช้วิธีนี้แหละ
จ้างนักเขียนที่เป็นนักเขียนชั้นอ่อง เขียนคำนำเขียนสรุปเรื่องของเขา ทำให้เรื่องนี้ขายดิบขายดีเพราะการโฆษณา
ชวนเชื่อ ในที่สุดก็ช่วยให้ตนเองมีชื่อเสียง กันตั้งใจจะจ้างนักเขียนฝีมือเยี่ยมสัก ๕ คนเขียนบทนำเขียนคำวิจารณ์
ให้กัน"

ดร.ดิเรกหัวเราะ

"วิธีนี้ประเทศอินเดียใช้มาก่อน นักเขียนที่อินเดียมักจะจ้างท่านมหाराชาให้เขียนคำวิจารณ์ให้ ซึ่งเรื่องของเขา
มักจะขายดิบขายดีมาก แต่ชาวอินเดียโดยมากเป็นนักช้อปปิ้งหนังสือ นักซื้อหนังสือหายากเต็มทน นวนิยายเรื่อง
ของนักเขียนชั้นเอกเช่น อับดุลลัทธิษณมันทราวดี บัจมหาสกุณาสาโยธิน ภควานจันทรกุมาร นรสิงหาวตลปาทาน
ใจดี พิมพ์จำหน่ายอย่างมากเพียง ๑๐๐ เล่มเท่านั้นเอง แล้วก็ชาวอินเดียชอบอ่านเรื่องโป๊ ส่วนเรื่องลึกลับโลดโผน
ไม่มีใครอ่าน นางเอกอายุเกิน ๑๓ ขวบคนอ่านก็คิดว่าแก่ กันมีเพื่อนเป็นนักประพันธ์ชาวอินเดียคนหนึ่ง---

นิกรโบกมือ

"พอ-อย่าเลยไวย ลงพูดถึงเรื่องอินเดียละก้อ น้ำลายแตกคอกทีเดียว"

เสียงหัวเราะของ ๔ สหายตั้งขึ้นลั่นห้องวิทยาศาสตร์ ต่อจากนั้นต่างก็ดื่มเหล้าและสนทนากัน ดร. ดิเรก
พล นิกรต่างสนับสนุนกิมหงวน ทุกคนปวารณาตัวไว้ยินดีช่วยเหลือทุกประการ ซึ่งทำให้อาเสียปลื้มอกปลื้มใจมาก

"นามปากกา 'งูวงช้าง' ของแก คงจะเขียน 'งูแมวเซา' นักเขียนฝีมือเยี่ยมในเวลานี้ให้ย่อยยับไป"

พลพูดยิ้มๆ

กิมหงวนยัดหน้าอกขึ้น วางท่าให้สมกับเป็นนักประพันธ์

"กันก็มั่นใจอย่างนี้ แนวเขียนของกันแปลกที่สุด ไม่ซ้ำกับใครเลย ส่วนนวนิหารดินพาดรวดเร็วทันใจ
เรื่องคนชั่วที่โลกรักจะต้องเป็นนวนิยายที่ดีที่สุดในยุคนี้อย่างไม่มีปัญหา" พูดจบอาสาเสียก็ลุกขึ้นยืน

"อ้าว" นิกรอุทาน "ไปไหนละ"

อาสาเสียหัวเราะเบาๆ

"กันจะไปเขียนต่อ ซินอยู่ที่นี้ประเดี๋ยวกันก็เมาเหล้าเขียนไม่ได้"

แล้วเขาก็หมุนตัวกลับเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

๓ สหายมองดูหน้ากันและถอนหายใจพร้อมๆ กัน

"น่าสงสาร" ดิเรกคราง "เจ้าหงวนเห็นงจักรเป็นดอกบัวไปเสียแล้ว อยู่ดีๆ อุตรีเป็นนักประพันธ์ ในที่สุด
เจ้าหงวนจะต้องซื้อบทเรียนบทนี้ด้วยราคาแพง ถ้ามันพิมพ์หนังสือออกขาย ๒๐,๐๐๐ เล่มตามที่พูด มันก็ต้องชน
ไปส่งเงินนครเขมรทั้ง ๒๐,๐๐๐ เล่ม"

พลว่า "ตามเรื่องมันเถอะวะ เจ้าหงวนมันมีเงิน อย่าไปสนใจกับมันเลย ปะเหมาะไซค์ช่วย อาจจะเป็น
นักเขียนที่มีชื่อเสียงไปก็ได้"

นิกรขมวดคิ้วยัน

"ชื่อเสียงของนักเขียนเกิดขึ้นได้อย่างไรวะ กันไม่เข้าใจเลย"

"เกิดเพราะมตมิตาชน ไม่ใช่ว่ายกย่องตัวเอง"

"แล้วก็ทำไมถึงมีการแบ่งชั้นวรรณะว่านักเขียนคนนั้นเป็นนักเขียนชั้นสูง นักเขียนคนนี้เป็นนักเขียนชั้นสวะ"

พลหัวเราะ

"นั่นนักเขียนเขาแบ่งชั้นกันเอาเอง เนื่องจากการอิฉาวิชากันเป็นมูลฐาน ในที่สุดก็มีการเหยียดหยามกัน
ในหมู่พวกของตัว ซึ่งวิสัยของนักเขียนที่ดีแล้ว เขาจะต้องยกย่องชมเชยกัน เคารพนับถือซึ่งกันและกันเสมอเพราะ
นักเขียนทุกๆ คนย่อมมีความรู้และมันสมองอันดีเลิศ แต่แนวทางที่เขียนย่อมแตกต่างกันไป คนอ่านก็เช่นเดียวกัน

บางคนชอบเรื่องคนนั้น บางคนชอบเรื่องคนนี้ อย่างไรก็ตามมติของมหาชนเท่านั้นที่จะทำให้คนเขียนคนใดมีชื่อเสียง
มากนักน้อยเพียงใด"

ดร. ดิเรกยิ้มให้พล

"ถ้าแกเป็นนักเขียนแกอาจจะมีชื่อเสียงได้เหมือนกัน"

พลลั่นศีรษะ

"เห็นจะไม่สำเร็จหรอก กันมองไม่เห็นว่าคุณเขียนในประเทศไทยจะเอาตัวรอดได้จากงานวรรณกรรมของเข
นักเขียนอาชีพที่ไม่ต้องอาศัยรายได้ในทางอื่นมีอยู่กี่คน? ถ้ามีก็หมายความว่าคนๆ นั้นใกล้จะอดตายอยู่แล้ว เพื่อนของ
กันหลายคนที่เป็นนักเขียนจนกรอบไปตามกัน"

ดิเรกพยักหน้า

"ออไร แต่นักเขียนพอใจในงานของเขามากกว่าเงิน นักเขียนมักจะจองหอง ยอมจน ไม่ง้อใคร ถึงยากจน
ก็หยิ่งในเกียรติของเขา ที่เมืองนอกก็เหมือนกันพวกนักประพันธ์มักจะยากจน และทำงานเร่ร่อนเนื่องจากมีพิษภูมิภาวะ
ไม่มองน้องพวกนายทุนนั่นเอง ในที่สุดมีชื่อเสียงโด่งดังแต่สตาจก็ไม่มี"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"จริงโง่ ใครไม่รู้จักก็มักจะวาดภาพนักเขียนตรงกันข้ามกับความเป็นจริง เป็นต้นว่านักเขียนคนนั้นจะต้อง
รูปหล่อ อยู่ตึกหรูหรา มีรถเก๋งนั่ง ที่แท้ไหนได้ จนกรอบเป็นชาวเกียบ เจ้าของสำนักพิมพ์เท่านั้นที่ร่ำรวยเป็นเศรษฐี
ไปตามกัน"

เจ้าแห้วเปิดประตูเดินพรวดพราดเข้ามาในห้อง แต่แล้วก็รีบออกไปปิดประตูไว้ตามเดิม ยกมือเคาะประตู
นายแพทย์หนุ่มจิวปากจิกจิก

"เข้ามา อ้าย ๕๐๐"

เจ้าแห้วค่อยๆ แง้มประตูกระຈกฝ้าออก เดินอมยิ้มเข้ามา ยกมือไหว้ ดร. ดิเรก

"เฮ้เฮ้ รับประทานขอโทษเถอะครับ ผมเพลอไป"

ดิเรกเค้นหัวเราะ

"ฉันบอกแกหลายครั้งแล้วว่า การเปิดประตูพรวดพราดเข้ามาเป็นมารยาทที่ทรามที่สุด ฝรั่งเป็นถือรู้ใหม่
ถ้าเพื่อฉันกำลังแก้ผ้าอยู่จะว่ายังไง"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานผมก็ได้ดูระบ่าจ้ำบ๊ะนะซีครับ"

ดิเรกโมโหจนหัวเราะ

"คนอย่างแกมันต้องเป็นซีซ่าเขาจนตาย"

"นั่นนะซีครับ" เจ้าแห้วพูดเสียงอ่อย

พลกล่าวถามคนใช้แก่นแก้วของเขา

"เลือกเข้ามาทำไม"

"รับประทานมีคนโทรศัพท์มาถึงคุณหมอลครับ" แล้วเจ้าแห้วก็เปลี่ยนสายตามาที่ดร. ณรงค์ฤทธิ์ "คุณหมอลครับ
รับประทานลูกชายเจ้าคุณไพศาลฯ คนใช้ของคุณหมอลไม่สบายมากครับ รับประทานคนใช้ของเจ้าคุณโทรศัพท์มาบอก
ให้คุณหมอลรีบไปที่บ้านสามเสนโดยเร็ว"

ดิเรกผลุดลุกขึ้นยืน

"ดีแล้ว ฉันจะไปเดี๋ยวนี้"

นิกรคว้าข้อมือไว้

"เดี๋ยวน่า กินเหล้ากันให้หมดขวดก่อน"

"โน-เป็นเสียใจมาก คนไข้ของกันทุกๆ คนเป็นคนที่ยากที่สุด ยิ่งกว่าตัวของกันเองด้วยซ้ำ" พุดจบดิเรกก็
ผลุนผลันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ปล่อยให้เพื่อนเกลอทั้ง ๒ สนทนากันต่อไป

มีคนคนเดียวเท่านั้นที่ยกยอปอับันอยากให้กิมหงวนเป็นนักประพันธ์ คนคนนั้นก็คือนวลลออนั่นเอง นวลลออรู้ว่าคนอย่างอาเสี้ยกิมหงวนบ้าอะไรเป็นพักๆ การบ้าเป็นนักเขียนทำให้อาเสี้ยหยุดเที่ยวเตร่และหยุดกินเหล้า ก็แล้วทำไมเล่า นวลลออจะไม่พึงพอใจในเมื่อสามีของหล่อนหมกตัวอยู่แต่ในบ้านตลอดวัน

การสร้างนวนิยายของเรื่อง คนชั่วที่โลกรัก ภายใต้นามปากกา 'งูวงช้าง' กิมหงวนได้ยอมอดตาหลับขับตานอนแกร่วอยู่กับโต๊ะเขียนหนังสือ ใช้เวลาแต่งเกือบครึ่งเดือนแล้ว ได้ต้นฉบับเพียง ๓ ยก คือ ๑๕ หน้า กระดาษฟูสสะแกฟ คราวแรกอาเสี้ยเข้าใจว่ามันคงไม่ยากเย็นอะไร แต่ครั้นลงมือเขียนจริงๆ กิมหงวนก็รู้สึกยากลำบากใจไม่ใช่น้อย โดยเฉพาะเรื่องนี้เป็นเรื่องรักใคร่เสียด้วย การเขียนเรื่องให้ผู้อ่านมีความรู้สึกใคร่ครวญในสำนวนโวหารและเนื้อเรื่องของตนนั้น มันไม่ใช่ของง่ายเลย อย่างไรก็ตามกิมหงวนได้ใช้ความมานะพยายามเขียนเรื่องของเขาวันละเล็กน้อย ด้วยความหวังอย่างยิ่งว่า คนชั่วที่โลกรัก จะต้องเป็นนวนิยายที่ลือโลก ทำความนิยมชมชื่นให้แก่บรรดานักเลงหนังสือทั้งหลาย สร้างความมีชื่อเสียงอันรุ่งโรจน์ให้แก่เขา ในนามปากกาของ 'งูวงช้าง' บ่ายวันหนึ่ง

คณะพรรค ๔ สหายอยู่กันพร้อมหน้าวันแต่กิมหงวนคนเดียว ท่านเจ้าคุณปัจฉิม กิจคุณประสิทธิ์ คุณหญิงวาด กำลังปรับทุกข์กันถึงเรื่องความยุ่งยากในเรื่องธนบัตรโทมัส ซึ่งพ่อค้าไม่ยอมรับชำระหนี้ ยังความเดือดร้อนให้แก่คนจนทั่วไป ท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๓ ต่างมีธนบัตรที่บริษัทพิมพ์เกินคนละหลายๆ

กำลังสนทนากัน กิมหงวนก็พาตัวเดินโย่งเยงลงบันไดลงจากชั้นบน มือขวาถือแฟ้มต้นฉบับ ใบหน้าของอาเสี้ยเคร่งขรึม แสดงว่าเขากำลังใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง

นั่นทาแลเห็นเข้าก็พูดสรรพยาออกทันที

"งูวงช้าง"

คุณหญิงสะดุ้งโหยง รีบยกเท้าขึ้นมาบนเก้าอี้ทันที ทำหน้าเล็กน้อย

"ไหน แม่นั่น" ท่านถามโดยเร็ว

นั่นทาหัวเราะคิก

"โน่นคะ"

คุณหญิงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร

"โอ้ นึกว่างูวงช้างจริงๆ มันเลื้อยเข้ามาในห้องเสียอีก" แล้วท่านก็อมยิ้ม มองดูหน้านักประพันธ์เอก "นั่งซี พ่อหงวน ง่า-เปลี่ยนนามปากกาเสียใหม่ไม่ได้หรือ นามปากกา งูวงช้าง ฟังแล้วมันจี้ก๊ะจี้ยังงៃชอบกล"

กิมหงวนยิ้มแห้งๆ ทรวดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

"คุณอาไม่ทราบนโยบายของผม ทำไม เพราะอะไรและเหตุใดผมจึงใช้นามปากกาว่า งูวงช้าง"

"อูย" นิกกร้องขึ้นดังๆ

อาเสี้ยทำตาเขียว

"อูยทำไมวะ"

"อูวะ" นิกเรียดตะไร "แกจะเป็นเจ้าริ้ กั้นไม่ได้ถูกรดกระบาลแกนี้หว่า กั้นนั่งเปรี้ยวปากอยู่นานแล้วก็

อูยเล่นสนุกๆ แกจะทำไม อูย อูย ๆ ๆ ๆ"

งูวงช้างหน้าแดงกล้า

"เอาเรื่องหรือ อ้ายกร"

นิกรอมยิ้ม

"โกรธระะ นักประพันธ์นะถูกกระเข้านิดหน่อยโกรธด้วยริ"

เสี้ยหงวนยิ้มออกมาได้

"แะะ แะะ เปล่า กั้นแกล้งทำเป็นโกรธนะ"

อ้ายเสี้ยมืออ่าวหัวเราะก๊าก

"ถ้าแกมีใจหนักแน่นอย่างนี้ แกก็คงจะได้เป็นนักประพันธ์เอกในไม่ช้า นักประพันธ์ที่ดีต้องอดทน ไม่ใจน้อย เหมือนคนหัวล้าน"

"อ้าว" ๒ เจ้าคุณอุทานขึ้นพร้อมๆ กัน แล้วเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ยกมือชี้หน้าลูกเขยของท่าน "อย่าลามา มาถึงชานะโวย เตี่ยจะโดนเตะ"

นิกรจู้ยี้ปาก

"ตาย ตาย ผมไม่มีเจตนาเลยครับ ไม่ตั้งใจจะล่วงเกินคุณพ่อของคุณอาเลย ทำไม่มันแค้นนอนไปไม่ได้ก็ไม่ทราบ"

ประกายก็มีอิดปากหัวเราะคิกคัก เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชักฉิววิตาคคนโตของท่านก็เอ็ดตะโรขึ้นดังๆ

"หัวเราะอะไรวะ ประภา"

ประกายหน้าจ้อย

"มันขี้หน้าคะ คุณพ่อ"

"ชั้นตะหวักตะบวยอะไร"

"ง่า-น้องไฟเขาบอกให้หนูดูแมลงวัน ๒ ตัวมันเล่นยูโดกันบนหัวคุณพ่อคะ"

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายก็หัวเราะกันครืนใหญ่ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้ากะเรียกระวาดขอบกล ความรู้สึกบอกตัวเองว่ามีแมลงวัน ๒ ตัวกำลังหกคะเมนตีลังก่ากันอยู่บนศีรษะของท่าน เจ้าคุณปัจจนิกฯ ค่อยๆ ส่งผ้าขาวม้า-ไหมของท่านให้พลซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ แล้วพูดแผ่วเบาๆ

"ตีแมลงวันที่เถอะวะ พล"

นายพัชรภรณ์ก็หันหัวเราะแทบแย

"ไม่ได้หรือครับ ขึ้นตีก็ถูกศีรษะคุณอาเท่านั้น"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มเจื่อนๆ

"เถอะน่า อาอนุญาต"

พลเ้มปากแน่นมองดูแมลงวันหัวเขียว ๒ ตัว ซึ่งกำลังกอดรัดฟัดกันสรรพยกหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน แล้วพลก็ยกผ้าขาวม้าไหมขึ้น ฟาดโครมลงไปกลางศีรษะเจ้าคุณปัจจนิกฯ คุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย

"ได้ไหมลูก"

พลหัวเราะ

"ไม่ได้หรือครับ คุณแม่ มันไวเหลือเกิน"

แมลงวันทั้ง ๒ บินมาเกาะศีรษะเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทุกๆ คนหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ส่งพัดใบตาลให้คุณหญิงของท่าน

"เอ้า ตีที่คุณหญิง หวดให้ตายท่าเลย ทะลึ่งนักที่อื่นถมไปไม่เล่น ผ่ามาเล่นบนกระบาลคน"

คุณหญิงอมยิ้ม

"มันนี่กว่าสนามหญ้าแน่ซีคะ อู๋ตาย สนุกกันใหญ่ มันเล่นตั้งเตกกันคะเจ้าคุณ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทำคอย่น

"ฟาด ฟาดเลยคุณหญิง"

"ฟาดแมลงวันหรือคะ"

"เออ แหม-เซอเป็นควายเขี้ยวแสะ พับผ่า ไม่น่าเป็นคุณหญิงเลย"

คุณหญิงวาดจ้องตาเขม็งมองดูแมลงวันทั้ง ๒ ซึ่งอยู่กลางกระหม่อมสามี่ของหล่อน แล้วท่านก็ยกด้ามพัดใบตาลขึ้นฟาดแมลงวันเต็มแรงเกิด

"เป๊ก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องสุดเสียง

"อ๊อ๊อ" แล้วท่านก็ยกมือกุมศีรษะ เอ็ดตะโรคุณหญิง "ทำไมถึงเอาด้ามพัดตีละ แล้วกัน บู้โว"

คณะพรรค ๔ สหายก็หัวเราะแทบแย ดร. ดิเรกทนไม่ไหวก็ปล่อยก้ากออกมา

"ฮะ ฮะ ไม่ถูกหรือครับ มันทันทีไปแล้ว"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เสียงหวนผลุดลุกขึ้นยืนท่าท่าจะเดินออกไปทางหน้าต่าง ประโกล่งถามทันที
"จะไปไหนละคะ อาเสี่ย"

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

"ออกไปเดินเล่นหน้าต่างครับ พักผ่อนสมองเสี่ยที่ นั่งแกร่วอยู่กับโต๊ะเขียนหนังสือมาหลายชั่วโมงแล้ว"

"เดี๋ยวซีคะ นั่งคุยกันก่อน เรื่องคนชั่วที่โลกรัก จบหรือยังคะ"

งูวงข้างทรุดตัวนั่งตามเดิม

"กำลังเขียนยก ๔ ครับ"

นันทาพูดเสริมขึ้น

"เมื่อไรถึงจะจบคะ พวกเราอยากอ่านเต็มทนแล้ว"

อาเสี่ยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"คุณนันพูดด้วยน้ำใสใจจริงหรือครับ"

"คะ ดิฉันเองไม่เคยอ่านหนังสืออ่านเล่นเลย จะเป็นเรื่องของนักเขียนชั้นสูงหรือชั้นต่ำก็ตาม แต่สำหรับ
เรื่องคนชั่วที่โลกรัก ดิฉันตื่นเต้นอยากอ่านมาก คุณนวลเล่าให้ดิฉันฟังว่าอาเสี่ยเขียนเรื่องนี้ได้ดีเกินกว่าใครๆ จะ
คาดหมาย อ่านต้นฉบับแล้ววางไม่ลง"

ประไพว่า "ดิฉันเชื่อว่า นามปากกา งู-ง่า-งูอะไรนะคะ"

"งูวงข้างครับ"

"คะ คะ ดิฉันเชื่อว่านามปากกา งูวงข้าง จะทำให้นักเขียนทั้งหลายต้องวางปากกาไปตามกัน เพราะไม่มี
ใครซื้อเรื่องของเขาอ่านอีก"

ถูกผลยอเข้า กิมหงวนก็ปลื้มใจเหลือที่จะกล่าว

"ถึงเพียงนั้นเชียวหรือครับ"

"คะ" ประไพพูดยิ้มๆ

ประภาพูดขึ้นบ้าง

"ขอต้นฉบับให้ดิฉันลองอ่านสู่กันฟังหน่อยได้ไหมคะ พวกเราจะได้ช่วยกันติชม เพื่อให้อาเสี่ยแก้ไขต่อเติมให้
เรื่องคนชั่วที่โลกรัก เป็นนวนิยายที่ดีเยี่ยมจริงๆ"

เจ้าคุณประสิทธิ์พูดเสริมขึ้น

"เออ-จริงของยายประภา อาเองก็เป็นนักเลงหนังสือคนหนึ่ง ถึงอาแต่งไม่เป็นอา ก็พอจะวิจารณ์หนังสือทุกๆ
เล่มได้"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ว่า

"ผมก็เหมือนกัน หนังสือที่นักประพันธ์ชั้นสูงๆ แต่งผมไม่ยอมให้ผ่านสายตาไปเลย"

"แต่ดิฉันชอบอ่านเรื่องของนักประพันธ์ชั้นสละคะ อ่านเรื่องนักเขียนชั้นสูงไม่ว่าใครจะรู้เรื่อง เพราะสำนวน
โวหารของเขาสูงเกินไป บางทีก็มีภาษาฝรั่งมั่งคำอ่านไม่ออก" แล้วท่านก็หันมาทาง งูวงข้าง "พ่อหงวนเป็น
นักประพันธ์ชั้นไหน"

อาเสี่ยหัวเราะ

"ชั้นสูงซีครับ ผมสูงตั้ง ๖ ฟิต นักประพันธ์ชั้นต่ำสูงประมาณ ๔ ฟิตครึ่ง ส่วนนักประพันธ์ชั้นกลางสูง
ประมาณ ๕ ฟิตครึ่ง นี่เป็นมาตรฐานของนักประพันธ์"

ประกายกมือจับแขนกิมหงวน

"ขอต้นฉบับให้ดิฉันลองอ่านหน่อยเถอะคะ"

เสียงหวนยิ้มอายๆ ส่งแฟ้มสปริงให้ภรรยาตร. ดิเรก

"เชิญครับ ผมอนุญาตให้อ่านสู่กันฟัง และให้พวกเราติชมได้"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ว่า "แกอย่าโกรธนะ ถ้าอาจะติเรื่องของแก"

กิมหงวนพยักหน้า

"ไม่โกรธหรือครับ นักประพันธ์ที่ดีทั้งหลายย่อมพร้อมที่จะรับคำติ และไม่สนใจในคำชมของท่านผู้ใด"

"ชะ ชะ พุดจาคมคายจริงนะ" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดพลางหัวเราะพลาง
งูวงข้างยืมแป้น ปรุภาทางแฟ้มออก แต่นิกรเอื้อมมือมากระซอกเอาแฟ้มไป
"ผมอ่านเอง พี่ภา"

นั่นทาคู่มือของชายของหล่อน

"แกนี่มันทะเล่ลือเกิน"

นิกรโบกมือให้พี่สาวสงบปากเสียง แล้วเขาก็เริ่มอ่านต้นฉบับของกิมหงวน

"เรื่อง คนชั่วที่เป็นโรค เอ๊ย-คนชั่วที่โลกรัก"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"อย่าพยายามเปลี่ยนเรื่องของฉันเสียซีแก แล้วอ่านคำนำของนักประพันธ์เอกเสียก่อน นั่นแหละ ๒ แผ่น
นั่น ฉบับหนึ่งเป็นคำวิจารณ์ อีกฉบับหนึ่งเป็นคำนำ ซึ่งกันได้ชื่อมาจากท่านนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในยุคนี้
ในราคาที่แพงมาก"

นิกรสันตริษะ

"อย่าอ่านเลยวะ เราด้วยกันคืออยู่แล้วว่าบทนำและคำวิจารณ์ของนักประพันธ์เอกทั้ง ๒ ท่านเป็นนโยบายขาย
หนังสือของแก อ่านแต่เรื่องของแกดีกว่า"

ภายในห้องโถงเงียบสงบไปชั่วขณะ แล้วนิกรก็เริ่มต้นอ่านต้นฉบับเรื่อง คนชั่วที่โลกรัก ซึ่งประพันธ์โดย
งูวงข้าง หรืออาเสี่ยกิมหงวนนักประพันธ์หน้าใหม่ คณะพรรค ๔ สหายต่างนั่งฟังด้วยความสนใจยิ่ง

"คนชั่วที่โลกรัก"

โดยงูวงข้าง

แล้วนิกรก็ส่งต้นฉบับให้นายแพทย์หนุ่ม

"แกอ่านทีเถอะวะ หมอ"

ดิเรกหัวเราะ

"ทำไมล่ะ"

"มันหนาๆ ร้อนๆ ยังไงชอบกล นามปากกาของเจ้าหงวนมันทำให้กันจ๊กกะจ๊กกัน"

ดร. ดิเรกยกฝ่ามือผลักหน้าอ้ายเสื่อมือกาวเต็มแรง

"อ้ายเวร พุดอะไรไม่รู้ คอยฟัง กันจะอ่านให้ฟัง" พุดจบดิเรกก็ลดสายตามองดูต้นฉบับของกิมหงวนแล้ว
เขาก็ทำหน้ายู่ยี่ สงสัยให้นิกร "แกอ่านเถอะ ไหมไหววัย ลายมือยังกะหมาพืด ซีนอ่านปวดหัวตายท่า"

นิกรหัวเราะชอบใจ กระแอมดังๆ ๒-๓ ครั้ง เริ่มต้นอ่านนวนิยายเรื่องคนชั่วที่โลกรัก จากต้นฉบับของ
กิมหงวน

๑. นรกในสวรรค์

เสียงแซ็กโซโฟนกระโดดโลดเต้นออกมานอกประตูสตูดิโอ เบียร์โนและเบสครางกระหึ่ม โคมไฟต่างสีแฉ
ระยับยับ ท่ามกลางเสียงเพลงนั้นเขาแลเห็นทหารแขกดำและทหารสหประชาชาติพาแม่เทพธิดาแห่งบลูสตาร์ลีลาต
อยู่ท่ามกลางเวทีเต้นรำ

เขาเป็นชายร่างสูง สง่าและสวยเก๋ราวกับจะเหยียดไทโรนพาเวอรให้ผูกคอตาย เขาชื่อกิมหงวน รูปก็งาม
นามก็เพราะ เขาเป็นมหาเศรษฐีหนุ่มแห่งประเทศไทยเป็นชายโสดที่ผู้หญิงหลายพันคนอยากได้เป็นผัว และผู้ชาย
นับจำนวนพันอยากเป็นเพื่อนกับเขา

มันเป็นครั้งแรกที่เขาเหยียบย่างมาที่นี่ เขาหลงจากรถเก๋งคันงามซึ่งจอดเป็นสง่าผ่าเผยอยู่หน้าฮอลล์ แล้วเขาก็ยืนดูอยู่ที่ประตูใหญ่

ก่อนที่เขาจะยุรยาดเข้าไปในบลูสตาร์ มีชายหนุ่ม ๒ คนเดินเปะปะออกมาจากข้างใน เจ้าคนหนึ่งกระแทกไหล่กิมหงวนของเราอย่างแรง

"อ้าว เดินยังงั้นพี่ชาย" อาเสี่ยพูดอย่างพระเอกที่มีใจเย็นเหมือนน้ำแข็ง

เจ้า ๒ คนหยุดยืนมองดูหน้ากิมหงวน แล้วคนหนึ่งก็พูดว่า

"โดนหน่อยเป็นยังไงไปวะ นักเลงรี"

เสี่ยหงวนยัดอกขึ้น ยักคิ้ว ๓ ครั้ง

"ก็ได้ ทีไหน เมื่อไหร่ ไม่จริงเหมือนกินข้าวหรือกะวะ"

เจ้าเพื่อนของมันควักสับมือออกมากระโดดชกกิมหงวนเต็มแรง อาเสี่ยหลบแพลัส ยกเท้าขวาถีบปึงชกด้วยหมัดซ้าย ตามด้วยหมัดขวา โนมคอตีเข้าพล็อก หมอนั่นล้มลงชักดิ้นชักงอจุกแอ๊ดๆ เจ้าเพื่อนที่เป็นคนหาเรื่องแทนที่จะรู้สึกกลับวิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

กิมหงวนปิดมือทั้ง ๒ ข้างแล้วหัวเราะ

"นี่ว่าจะเก่งแค่นี้ไหน ถู-นักเลงขี้เรื้อน" พูดจบเขาก็เดินเข้าไปในบลูสตาร์อย่างสง่าผ่าเผย

นิกรหยุดอ่านเพียงเท่านี้ คณะพรรค ๔ สหายมองหน้ากันแล้วก็หัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน

"เป็นยังไงหมอ" อาเสี่ยถามอย่างภาคภูมิใจ

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่เหมือนกินน้ำมันละหุ่ง รับผิดชอบมาจากนิกร

"เรื่องนี้แกจะพิมพ์ขายสักเท่าไร"

"ตั้งใจจะพิมพ์สัก ๒๐,๐๐๐"

ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ฝรั่งคิดว่า แกคงจะพิมพ์เพียง ๑๐ เล่มเท่านั้น ส่งไปให้ห้องสมุดตามระเบียบ ๒ เล่ม กองเอกสารหนังสือพิมพ์อีก ๒ เล่ม เหลืออีก ๖ เล่มวางตลาด ถ้าแกเซ็นพิมพ์ ๒๐,๐๐๐ เล่ม แกจะต้องเรียกแจ๊กขูดมาขายมาที่บ้านไม่ต่ำกว่า ๕๐ คน เพื่อชั่งหนังสือขายเป็นกิโล"

งูวางข้างถูกเพื่อนสปรมาทเช่นนี้ก็ชักฉิว

"ทำไมวะ เรื่องของกันไม่ตีพอกที่คนจะซื้อยั้งั้นหรือ"

ดร. ณรงค์ฤทธิ พุดแบบชวานผ่าซาก

"อือ มันไม่ได้ความอะไรเลยนี่หว่า เรื่องตะหวักตะบวยอะไรกัน พอขึ้นต้นก็ชกกันแล้ว โทนแก้วว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องโศรก"

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

"แกมันไม่รู้อะไร ถูกละ กันบอกแกว่ามันเป็นเรื่องโศรกๆ แต่กันต้องการให้ผู้อ่านได้รับรสต่างจากนวนิยายเรื่องนี้ จึงต้องแซกบทโสดโผนลึกลับ ตลกโปกฮาลงไปด้วย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

"พระเอกทำไมถึงชื่อกิมหงวนไว้ว"

คราวนี้อาเสี่ยยิ้มอายๆ

"ผมอยากเป็นพระเอกครับ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ขอกันเล่นด้วยคนนะ เป็นพระรองก็ได้ แต่เป็นผู้ร้ายไม่เอา"

คุณหญิงวาดพูดกับนายแพทย์หนุ่ม

"อ่านต่อไปเถอะ พอดิเรก เรื่องนี้ๆ อย่างนี้อาชอบ พระเอกมันต้องชกเก่งๆ อย่างเอ็ดดี้โบลี่ สำนักนวนของพ่อหงวนใช้ได้ดีทีเดียว ทันทอกทันใจ เรื่องนี้อ่าสั่งจอง ๑๐ เล่ม"

กิมหงวนยิ้มแป้น

"ตั้ง ๑๐ เล่มเชี่ยวชาญหรือครับ"

"จะ เอาไว้อ่าน ๑ เล่ม อีก ๙ เล่มเอาไว้ให้เพื่อนบ้านที่ชอบมาขอยืมหนังสือเราให้เขาขอยืมไปอ่าน ทีหลังจะได้ไม่มาขอยืมอีก"

เสียงหงวนหยุดยิ้มทันที เปลี่ยนสายตามาที่พล

"เรื่องของท่านเป็นยังไงบ้าง"

พลพยักหน้า

"ซันดีเหมือนกัน"

"ฮ่า ไม่ใช่เรื่องตลกนา"

"นั่นแหละ ฟังแล้วมันอดหัวเราะไม่ได้ พระเอกของแกมันเก่งเหลือเกิน" แล้วพลก็พูดกับดิเรก "อ่านต่อไปหมอ"

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง แข็งใจอ่านเรื่องของ 'งูวงช้าง' ให้คณะพรรคของเขาฟัง

บลูสตาร์ฮอลล์ สถานีสากลซึ่งมีอาหารและเครื่องดื่มอย่างดีเลิศ เต็มไปด้วยทหารสหประชาชาติ มันเป็นราตรีแห่งวันเสาร์ บรรยากาศในฮอลล์สดชื่น กลิ่นน้ำหอมระคนกับควีนบุตรี เสียงกีตาร์ยังบันพิมพ่า ไวโอลินบ่นกะปอดกะแปด ที่นี่คือสวรรค์ของชายหนุ่ม อะโห สนุกจริงไว้ว

กิมหงวนพาร่างอันสวยสง่าเดินมาในที่โตะว่างโตะหนึ่ง พอนั่งเรียบร้อย ไฟฟ้าในฮอลล์ดับพรึบ

ทันใดนั้น เสียงกระสุนปืนพกดหนึ่งได้ระเบิดขึ้น

"ปัง !"

ด้วยความเร็วประจวบจงววงช้าง อาเสี้ยกิมหงวนของเราลงนอนราบกับพื้นทันที ควักปืนพกออกมาตะกระบอกควงปืนอย่างแคล่วคล่อง ยิงโต้ตอบโดยเร็ว

"ปัง ปัง ๆ ๆ ๆ"

คราวนี้เกิดยิงกันใหญ่ แม่ฟ้าทเนอร์สาวร้องวี๊ดวี๊ดหวีดหวีดหนีลี้ภัยคลุกคลาน ยิงกันสักครู่ไฟฟ้าก็เปิด ดนตรีบรรเลงต่อไป มีผู้ถูกยิงตาย ๕-๖ คน พวกบอยช่วยกันลากศพออกไปทิ้ง แล้วก็เหมือนกับไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นทุกคนกินเหล้าเดินร่ากันต่อไปอีก โอ-บลูสตาร์ ที่นี่เป็นถิ่นอายเสีย เป็นแดนนักเลง

ซวดเหล้าใบหนึ่งลอยละลี้วปลิวมาทางกิมหงวน อาเสี้ยกัมศิระหกลบแพลีส ควักปืนยิงเจ้าหนุ่มพอมกะหรงผู้ชว้างเขา

"ปัง!"

กระสุนคอลท์ซูปเปอร์ตัดชั่วหัวใจหลุดออกจากกันทันที นายพอมกะหรงสะดุ้งเฮือก ลูกขึ้นยกมือกุมกันล้มลงซึกแห่งกๆ นัยน์ตาตั้ง เกลษม์หางว้วตีครอกๆ พิมพ่าออกมาว่าพระอรห้ แล้วขาดใจตาย

ดร. ดิเรกหยุดอ่านเพียงเท่านั้น ส่งต้นฉบับให้พล

"แกอ่านเถอะ เรื่องนี้มันควรจะให้ชื่อว่าอายเสียปืนคู่ มากกว่าคนชั่วที่โลกรัก"

กิมหงวนว่า "ประเดี๋ยวจีวะ พระเอกยังไม่พบนางเอกนี่หว่า กันกำลังสร้างความตื่นเต้นหวาดเสียวให้คนอ่านและต้องการให้นักอ่านเห็นความสามารถของพระเอกเรื่องนี้"

พลอ่านต้นฉบับต่อไป

ดนตรีจบเพลงแล้ว เสียงตบมือเสียงหัวเราะต่อกระซิกดังลั่น ทุกคนพาคู่เดินร่าของตนกลับมานั่งกินเหล้า กิมหงวนลั้งวิลก็มาตีม มองดูทหารแขกซึ่งกำลังตกราคากับแมงามคนหนึ่ง แต่พูดกันไม่ใคร่รู้เรื่อง

แมงามในชุดชมพูปุดไทยปนอังกฤษ

"ฉันนะ พิพีตี้ชีท่าน มันนี่เปย์มาก่อนซี แล้วฉันโกโฮเต็ลกับท่าน"

เจ้าแขกดำหัวเราะฟันขาว

"ทะเลเวนต์ นี้อต พิพะดี"

แมงามนิงตริกตรอง แล้วแบมือ

"โอ.เค ทะเวนต์ก็ทะเลเวนต์วะ พวกมึงมันไม่เหมือนญี่ปุ่นเลย รู้ไหมละเจแปนนี่สนะท่าน ทูอันเตรทำไมต่อ
เลย"

เจ้าแขกดำทำตาปริบ

"โอ-ออไร เจแปนนี่สพิมพ์แบ็งก็ได้เองนะ"

ครั้นแล้วเจ้าดำก็พาพิทเนอร์สาวออกไปขึ้นรถจี๊ปซึ่งจอดอยู่หน้าฮอลล์ บ่อยคนหนึ่งนำวิสกี้กับโซดามาให้
กิมหงวน

"ท่านจะต้องการอะไรอีกบ้างครับ" เด็กหนุ่มถามนอบน้อม

อาเสี่ยยกขาขึ้นโซวห่าง

"ขอบใจ น้องชาย ฉันต้องการสนทนากับพิทเนอร์สวยๆ ลักคนหนึ่ง"

เด็กหนุ่มก้มศีรษะเล็กน้อย

"ได้ครับ ผมจะเชิญมาเดี๋ยวนี้" พุดจบก็เดินไปทางบาร์

กิมหงวนจัดแจงผสมวิสกี้โซดา เขานั่งกินเหล้าอยู่สักครู่ก็แลเห็นผู้หญิงสาวรูปร่างแน่นน้อยคนหนึ่งเดิน
กะมิดกะเมี้ยนตรงเข้ามาหาเขา รูปร่างของหล่อนค่อนข้างบอบบาง ใบหน้าสวยเก๋ แต่งเสื้อกระโปรงชุดสีดำ สวมเสื้อ
แขนสั้นแบบโครว์ขนจ๊กกะแร้ หล่อนโปรยยิ้มด้วยมุมปากทั้ง ๒ ข้าง แล้วพุดแผ่วเบา

"บ่อยเขาบอกว่าคุณต้องการพบดิฉัน"

อาเสี่ยตกตะลึงในความงามของหล่อน หล่อนสวยราวกับหยาดฟ้ามาดิน ปากแก้มคิ้วคาง---

นวลลออเอ็ดตะโรขึ้นทันที

"อ้อ-ถ้าเสี่ยจะไปหลงไหลนังคนนี่ละซี ถึงกับเอามาแต่งหนังสือ ลองดูหน่อยเถอะนะ แม่เฮี้ยวฉิบหายเลย"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน ฐงวงข้างทำตาปริบๆ

"บู๊ไฮ่ นวลก้อ เรื่องแต่งมันเรื่องจริงเมื่อไรเล่า"

นิกรพุดเสริมขึ้น

"จริงครับ เจ้าหงวนไปติดผู้หญิงที่บลูสตาร์ ชื่อแม่พิศมัย"

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

"เฮี้ย ออย่าให้รำคำให้รั้วไว้อยู่ดีๆ จะหาเรื่องให้เราหัวแตกแล้วไหมละ อ่านต่อไปเถอะหมอ ลำนวนของ
กันไม่เลวนา ดิ้นพรวดๆ เลย ประเดี้ยวเถอะถึงตอนโครกทุกคนจะต้องร้องไห้ กันแต่งเองกันยังอดร้องไห้ไม่ได้
สงสารนางเอกเหลือเกิน โถ-กรรมเวรของหล่อน ต้องยอมขายตัวเพื่อหาเลี้ยงแม่และน้องๆ"

คุณหญิงวาดน้ำตาคลอหน่วย

"นำเวทนา" แล้วท่านก็ร้องไห้

เจ้าคุณประสิทธิ์ก็กลืนน้ำลายเอือก

"คุณหญิง ร้องให้ทำไม"

คุณหญิงพุดพลางร้องไห้พลาง

"ดิฉันสงสารนางเอกของพ่อหงวนคะ"

"บู๊ไฮ่ ยังอ่านไม่ถึง"

"ก็พ่อหงวนแก่เล่าให้ฟังล่วงหน้าแล้ว"

"ว่า-อย่าร้องนำ เรื่องเขาแต่งไม่ใช่เรื่องจริงหรือ"

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

"ดิฉันมันซี้สงสารคนคะ ถึงแม้เป็นเรื่องแต่งก็อดสงสารไม่ได้ ง่า-พอดิเรก อ่านต่อไปเถอะหลาน กำลังสนุก
เชียวน"

ดร. ดิเรกปรับต้นฉบับจากพลส่งให้นิกร

"แกอ่านทีเถอะ กันปวดท้องเต็มทนแล้ว เรื่องนี้ฟังแล้วเหมือนกินยาระบายอ่อนๆ รับรองว่าต้องขายเกลี้ยง
ทีเดียว น่ากลัวทางประเทศอินเดียจะส่งคนมาติดต๋อขอซื้อลิขสิทธิ์ไปแปลเป็นภาษาแขก เป็นคดีดีมาก"

นิกรอ่านต้นฉบับต่อไป

"หมายเลขธนบัตรโหมสที่ทางการประกาศดใช้"

"เฮ้ยๆ ๆ" กิมหงวนเอ็ดตะโร "นั่นมันอยู่นอกต้นฉบับเลือกอ่านทำไม กันจดไว้เป็นข้อสังเกต"

"อ้อ ไม่รู้นี่หว่า" แล้วนิกรก็อ่านต่อที่ดิเรกอ่านค้างไว้

"จะ ถูกแล้ว ฉันทิ้งอยู่คนเดียวรู้สึกเปลี่ยวเปล่าหงอยเหงาเศร้าใจ เธอคงไม่รังเกียจที่จะเป็นเพื่อนสนทนา
กับฉัน"

หล่อนยิ้มเยือกเย็น รอยยิ้มนั้นเศร้าๆ นำสงสาร หญิงสาวทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

"แทนที่ดิฉันจะรังเกียจ คุณนะซีคะที่จะรังเกียจดิฉัน"

"โอ เป็นไปไม่ได้ ถ้าฉันรังเกียจผู้หญิงสวยอย่างเธอดิฉันก็บ้าเต็มทน"

นวลลอร้องซัดขึ้นดังๆ

"หยุดอ่านเถอะคะ คุณนิกร ดิฉันทนฟังไม่ไหวแล้วว่าจะไม่ทิ้งมันก็อดฟังไม่ได้ ประเดี๋ยวแม่ฉีกต้นฉบับ
ทิ้งเลย หมั่นไส้"

"อ้าว" กิมหงวนร้องลั่น "แล้วกัน เรื่องแตงน่านวล"

"ไม่รู้ละ พระเอกมันอยากชื่อกิมหงวนทำไมละ"

อาเสี่ยฝืนยิ้ม

"ถ้ายังงั้นต้องเปลี่ยนชื่อพระเอกเสียใหม่ เอ-ชื่ออะไรดีหว่า"

นิกรเสริมขึ้น

"ชื่อง่ายๆ ฟังเพราะๆ ซิวะ"

"ก็นั่นนะซี ชื่ออะไรละ"

"ชื่ออู๊ดดีไหม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง

"อย่านะโว้ย กร อากาศกำลังร้อน เดี่ยวก็จะลุกขึ้นเตะโครมครามเข้าให้ปากคอแตกไปเท่านั้น"

นันทาค้อนน้องชายของหล่อน

"ทะเล่จจนไม่รู้จักเด็กผู้ใหญ่ คุณอาเป็นเพื่อนเล่นของแกหรือ"

นิกรลอยหน้าเถียงพี่สาว

"ทำไมละ กงการอะไรของตัวด้วย ฟีลิก"

นันทาเอี่ยมมือคว่ำแก้วนํ้า คุณหญิงวาดรีบคว้าช้อนมือไว้

"อย่า แม่นัน โดนแก้วนํ้าเข้าเป็นต้องส่งโรงพยาบาลแน่"

นายการุณวงศ์ยกคิ้วให้พี่สาว

"ลองดูซิ ชินชว้างฉันทัวด้วยถ้วยแก้วละก้อ ฉันทันต้องเอาตำรวจมาลากคอป็นันไปโรงพักแน่ๆ"

ประไพยกมือชี้หน้าสามี

"หยุด อย่าพูดมาก ชักเอาใหญ่แล้ว เถียงกระทั่งพี่ ประเดี๋ยวแม่กะชวกไล่เสียด้วยหลาวทองเหลืองหรือ"

นิกรกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง มองดูหน้าเพื่อน

"เป็นไง เมียกันนักเลงเต็มตัวเลย พกหลาวทองเหลืองตลอด ๒๔ ชั่วโมง"

ประไพหัวเราะ

"คุณพ่อท่านให้พกนี่นา ท่านบอกว่าผัวนะอย่าไว้ใจ เขาจะเตะเราวันไหนก็รู้ไม่ได้ ต้องเตรียมอาวุธไว้ป้องกันตัว" แล้วหล่อนก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด "ซินเต๊ะโพละก้อ ฮี้ม-ไล่ทะลักเลย แม่แทงให้จ๊าบะเขี้ยว"

นิกรยกมือไหว้

"ผมกลัวแล้วครับคุณแม่ พับฝ่า รู้ยังงี้ไม่ยกแต่งงานด้วย"

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดสรรพยกลูกเขยท่าน

"แล้วใครใช้ให้แกเลือกแต่งงานกับลูกสาวฉันล่ะ"

"ก็แล้วคุณพ่อยกให้ผมทำไมล่ะ ออย่าหนอยเลยนำคุณพ่อรู้ว่าผมเป็นลูกชายของพ่อที่เป็นเศรษฐีนะซี พอดอกปากขอยกให้เลย แถมกาลันเดอร์รี่ใหม่ให้ผมอีกด้วย ผมยังจำได้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาปริบๆ

"กาลันเดอร์รี่ใหม่นะแกขอฉัน ฉันไม่ได้แถมให้แก"

"นั่นแน่ คุณพ่ออายุเลยพูดโก้ ผมยังไม่ได้บอกปากขอสักนิด คุณพ่อหีบเอามาให้ผมเอง แล้วบอกว่าพ่อให้แถมพก"

ดร. ดิเรกตบมือหัวเราะลั่น

"จริง จริงโวย กันไปขอประภา กันได้แถมพกแก้วเจียรนัยกับยาอุทัยครึ่งโหล ฮะ ฮะ"

กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น

"เฮ้ย ยังไงกันโวย นี่จะประจานพ่อตาหรือจะฟังเรื่องของฉัน ถ้าจะประจานพ่อตาก็เชิญ กันจะเอาต้นฉับขึ้นไปเขียนต่อ"

นิกรหันมายิ้มกับอาเสี้ย

"เรื่องมันน่าขันนี้หว่า ยกลูกสาวให้แล้วยังแถมพกกาลันเดอร์"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้า

"เอา-เอาเข้า พ่อตาไม่ใช่พ่อตัวนินทาเข้าไป"

นายแพทย์หนุ่มกับนิกรอมยิ้ม ขณะนั้นเจ้าแห้วกับสาวใช้ ๓ คน ถือถาดใส่เครื่องน้ำชากับพานผลไม้และขนมเดินเข้ามาในห้อง วางลงบนโต๊ะอย่างเรียบร้อย สาวใช้กลับออกไป ส่วนเจ้าแห้วทรุดตัวลงนั่งพับเพียบบนพรมปูพื้น

"รับประทานประมุอะไรกันครับ" เขาถามนิกรเบาๆ

นิกรแยกเขี้ยว

"กงการอะไรของแกด้วยล่ะ"

"รับประทานผมจะคอยรับใช้"

"เออ ดีแล้ว นั่งอยู่นี้แหละ ไม่ได้ประชุมอะไรกันหรือ ฉันกำลังอ่านเรื่องที่เจ้าหงวนแต่งให้พวกเราฟัง"

เจ้าแห้วยิ้มแป้น พูดเร็วปรือ

"รับประทานอ่านไปได้ถึงไหนแล้วครับ"

"เอ" นิกรร้องขึ้นดังๆ "แกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนี้หว่า"

"เกี่ยวข้องครับ รับประทานผมเป็นที่ปรึกษาทางเทคนิคของอาเสี้ยตลอดเวลาที่อาเสี้ยเขียนเรื่องคนชั่วที่โลกรัก"

พลลืมตาโพลง หันมาถามกิมหงวน

"จริงหรือวะ"

เสี้ยหงวนพยักหน้า

"อือ เจ้าแห้วอยู่ใกล้ชิดกับกันตลอดเวลา ตอนเขียนอิริยาบถของตัวละครกันมักจะให้เจ้าแห้วแสดงบทบาทให้ดูเสียก่อน"

ดิเรกตีตมือแป๊ะ

"ถ้ายังงั้นเรื่องนี้เด็ดขาดแน่ พิมพ์ออกมาได้เท่าไรต้องเหลือเท่านั้น ไม่เชื่อก็คอยดู"

กิมหงวนนั่งนิ่งเฉย

"อย่าดูถูกกันให้มากเกินไปหน่อย เรื่องของกันอาจจะขาดตลาดในวัน ๒ วันก็ได้ แกะจะยิ้มเยาะกันอย่างไรก็ตามใจเถอะ แต่กันจะเป็นผู้หัวเราะทีหลัง เพราะกันจะหัวเราะได้นานกว่าแก"

ดร. ณรงค์ฤทธิ์หัวเราะ

"แกพูดอย่างนักประพันธ์"

"ก็เพราะกันเป็นนักประพันธ์นะซี ง่า-อ่านต่อไปไวยนิกร"

นิกรลั่นศีรษะ

"พอแล้ว อ่านเพียง ๒ หน้าก็รู้แล้วว่า งูวงช้างเป็นนักประพันธ์ที่ยอดเยียมที่สุดในประเทศไทย สนุกมาก เรื่องของแก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า "อย่าพยายามแต่งต่อไปอีกเลยวะ หงวน ต้นฉบับนี่นะฉีกทิ้งเสียดีกว่า" แล้วท่านก็หัวเราะ "อาทนนั่งฟังอยู่นานแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดขึ้นบ้าง

"อาจจะขอเตือนแกด้วยความหวังดี ขอให้แกเลิกล้มความคิดที่จะพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ขายเถอะ ถ้าแกพิมพ์ ๒๐,๐๐๐ เล่มอย่างที่แกว่า แกจะต้องลงทุนไม่ต่ำกว่า ๖๐,๐๐๐ บาท"

นายพัชราภรณ์ยกมือตอบ่ากิมหงวน

"ไม่มีหนังสือเรื่องใครหรือสำนักพิมพ์ไหนในเวลานี้ที่พิมพ์หนังสือออกขายครั้งหนึ่งเกิน ๒,๐๐๐ เล่มเวลานี้กระดาษและเครื่องอุปกรณ์ในการพิมพ์มันแพงลิบ ประชาชนก็ยากจน ไม่มีสตางค์พิมพ์เหมือนแต่ก่อนพวกนักเขียนกำลังแย่งไปตามกัน ถ้าแกจะพิมพ์จริงๆ เพื่อทดลองความสามารถของแกสัก ๕๐๐ เล่มก็เหลือเฟือแล้ว"

กิมหงวนหน้าแดงกล้า

"นักเขียนที่เขียนเรื่องดีอย่างกัน พิมพ์ ๕๐๐ เล่ม ฮะฮะ ขายไม่ถึงชั่วโมงก็หมดโรงพิมพ์" พุดจบอาเสี่ยก็ลุกขึ้นยืนกระซอกเพิ่มสะปริงมาจากมือนิกร "เอาละ เป็นอันรู้ว่าพวกเราทุกคนไม่เลื่อมใสในบทประพันธ์ของกัน ช่างเถอะ มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ สำหรับคนที่ไม่รู้จักหนังสือดีๆ กันมั่นใจ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เรื่องคนชั่วที่โลกรักจะเป็นวรรณกรรมชั้นเยี่ยมในยุคนี้ กันจะยังไม่พุดอะไรจนกว่าหนังสือของกันจะขายเกลี้ยงตลาด"

นิกรว่า "ถ้าแกชั่งขายเป็นกิโลอาจจะขายหมดเพราะเวลานี้ถุงกระดาษกำลังมีราคา แต่ถ้าแกขายเป็นเล่มกันให้ ๕ ปีหนังสือ ๒๐,๐๐๐ เล่มก็ขายไม่หมด"

อาเสี่ยเม้มปากแน่น

"ดีละ ดูถูกกันนัก คำดูหมิ่นของแกกันไม่โกรธเพราะมันช่วยให้กันมีมานะพยายามสร้างนวนิยายอันแสนโคตรของกันต่อไป"

เจ้าแห้วพุดสอดขึ้น

"รับประทานไม่ต้องวิตกครับ อาเสี่ย ถ้าหนังสือขายไม่ได้ผมขนกลับบ้านเอง รับประทานเรียกเจ๊กชายขวดมาชั่งขาย อย่างซีห์หมู่ซีห์หมากิโลละ ๔ บาท"

กิมหงวนยกเท้าเตะพลักเข้าให้

"นี่แน่"

เจ้าแห้วร้องสุดเสียง อาเสี่ยเดินลงลั่นปังๆ ถือเพิ่มขึ้นบันไดไปชั้นบน คณะพรรค ๔ สหายต่างหัวเราะชอบใจไปตามกัน

ในที่สุดงูวงช้างก็ประพันธ์เรื่องคนชั่วที่โลกรักจบบริบูรณ์เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ศกนี้ หลังกจากนั้นเขาก็จ้างโรงพิมพ์แห่งหนึ่งพิมพ์ขึ้นจำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม ที่พิมพ์เพียงเท่านี้เพราะนวลลอคัดค้านไว้ หล่อนให้เหตุผลอย่างแยบคายว่าพิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่มขายหมดแล้วค่อยพิมพ์ใหม่ หนังสือที่พิมพ์ครั้งที่ ๒ ย่อมเชิดชูเกียรติของนักเขียนแสดงให้เห็นว่าหนังสือเล่มนั้นๆ มีมหาชนนิยมมาก

แล้ว คนชั่วที่โลกรัก ก็ออกวางตลาดโดยเจ้าแห้วเป็นผู้จัดจรรยาบรรณนำไปฝากขายตามร้านหนังสือต่างๆ ให้ค่าขาย ๔๐ เปอร์เซ็นต์

ตลอดสัปดาห์นี้ก็มียกย่องอ้อมอ้อมใจยิ่งนัก เขากับเจ้าแห้วเที่ยวเดินตรวจร้านขายหนังสือต่างๆ แต่แล้ว 'งูวงช้าง' ก็เริ่มเสียกำลังใจ ร้านหนังสือทุกแห่งที่เจ้าแห้วนำหนังสือไปเพิ่ม ไม่ยอมรับหนังสือเพิ่มและบอกให้ทราบ ว่าขายไม่ได้เลย บางร้านขายได้เพียง ๒ เล่ม ก็ถูกผู้ซื้อกลับมามืออย่างสาหัสเสียเทเสีย

เมื่อผิดพลาดหวัง งูวงช้างก็ได้รับความกระทบกระเทือนให้ทางจิตใจอย่างรุนแรง ก็มียกย่องไม่ได้นอน ไม่หลับ จดหมายจากนักอ่านถูกส่งมาถึง งูวงช้าง ที่บ้าน 'พัชรภรณ์' หลายฉบับ เป็นถ้อยคำวิจารณ์และชวนวิพากษ์ อ่านแล้วแทบเป็นบ้า

---- ผมควรจะซื้อขนมให้หมากินมากกว่า เสียตายเงิน ๕ บาทเหลือเกิน เรื่องของคุณไม่เห็นมันจะได้อะไร อ่านแล้วอยากเตะคนแต่ง ที่หลังลำบากนักก็อย่าแต่งเลยพ่อกุณ

อีกฉบับหนึ่ง

---- ดิฉันขอชมเชยเรื่อง คนชั่วที่โลกรัก ของท่าน เกิดมาในชีวิตดิฉันเพิ่งเคยอ่านหนังสือที่เลวที่สุด อ้ายบ้า หลอกขายเอาสตางค์

เสียหวนถึงกับร้องไห้เพราะความเสียใจ เขาถูกผู้อ่านประณามเขา ร้านขายหนังสือก็ฝากตามากับเจ้าแห้ว งูวงช้างหมดหวังที่จะได้เป็นนักประพันธ์แล้ว เมื่อคืนนี้อาเสียพยายามจะกินยาตาย ย่องเข้าไปในห้องทดลอง วิทยาศาสตร์เพื่อจะขโมยยาพิษกิน เผอิญดิเรกเห็นเข้าก็ขัดขวางห้ามปรามไว้ คณะพรรค ๔ สหายวิตกเป็นทุกข์ ไปตามกัน

เช้าวันนี้ งูวงช้าง ไม่ยอมลงมารับประทานอาหาร นวลล่อต้องเก็บปิ่นปักและมิดชิดหมด พุดปลอบใจ กิมหงวนต่างๆ นาๆ อาเสียหมกตัวอยู่แต่ในห้อง ร้องไห้จนน้ำตาบวม

๑๐.๐๐ เศษ

คณะพรรค ๔ สหาย มีการประชุมกันอีกในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึก เจ้าคุณปัจจนิกฯ เสนอในที่ประชุม ทราบว่า ความเสียใจอย่างใหญ่หลวงของกิมหงวนในคราวนี้จะทำให้เขาพยายามฆ่าตัวตายจนสำเร็จ ดังนั้นคณะพรรค ทุกคนจึงปรึกษากันว่าจะช่วยเหลือกิมหงวน

หนังสือเรื่อง คนชั่วที่โลกรัก กองอยู่ทางซ้ายของห้องโถงอีก ๓,๐๐๐ เล่ม เพราะวางตลาดเพียง ๒,๐๐๐ เล่มเท่านั้น เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูกองหนังสืออย่างเศร้าใจแล้วหันมาทางเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบอยู่ข้างๆ

"ขายไม่ได้เลยเชียวหรือวะ แห้ว"

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

"รับประทานหัวพระนคร ขายได้เพียง ๕ เล่มเท่านั้นเองครับ วานนี้ผมเอาหนังสือไปเพิ่ม ถูกเจ้าของร้าน หนังสือตำปากมาถึงอาเสียกิมหงวนเป็นเสียงเดียวกันว่า ลำบากนักก็อย่าแต่งอีกเลย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจหนักๆ พุดกับวงศาคนญาติของท่าน

"เราจะทำอย่างไรดี สงสารเจ้าหงวนเหลือเกิน"

คุณหญิงวาดน้ำตาคลอหน่วย

"นั่นนะซีคะ ดิฉันคิดว่าเรื่องมันเราต้องช่วยกันซื้อหนังสือเหล่านี้คนละเล่ม ๒ เล่ม กำลังใจของพ่อหงวน จะได้ดีขึ้น ม่ายยังงั้นแกคงฆ่าตัวตายแน่ๆ"

แววตาของนวลล่อแจ่มใสขึ้นทันที

"โอ แยกคายดีเหมือนกันแหละคะ คุณอา แต่พวกเรามีเพียงเท่านี้ขึ้นไปเที่ยวกว้านซื้อก็ขายหน้าเขาแย่ เพราะเขาจะต้องรู้ว่าเราเป็นพวกเดียวกัน"

ประไพพุดเสริมขึ้น

"ไม่ยากเย็นหรือคะ คุณนวล กรรมกรโรงเลื่อยโรงสีของอาเสียมีตั้งเยอะแยะ กรรมกรบริษัทรถประจำทาง ของคุณหมอ เสเมียนพนักงานที่ห้างศิริวิไลซ์พานิช ห้างพัชรภรณ์ ที่สำนักงานผลประโยชน์ของคุณพ่อไฟและผู้ที่อยู่ใน

บังคับบัญชาของพวกเรา รวมทั้งหมดตั้งหลายพันคน เอาเงินแจกเขา ให้เขาไปซื้อหนังสือ คนชั่วที่โรคกำเริบ คนละเล่ม----"

นิกรหัวเราะ

"เรียกชื่อผิดเสียแล้วจะโงะ"

คณะพรรคหัวเราะครืน ประโพงทำหน้าตื่น กล่าวถามพี่ฟัว

"ชื่อเรื่องอะไรนะคะ ลืมไปแล้ว"

นันทาพูดพลางหัวเราะพลาง

"คนชั่วที่โลกรัก จะ ไม่ใช่คนชั่วที่โรคกำเริบ นั้นมันเจ้ากรรมพ้ออากาศหนาวหน่อยครางหงิงๆ น่าสงสาร"

นิกรค้อนควับ

"อย่าเอาเรื่องส่วนตัวฉันมาพูดหน่อยเลยน้า พี่นั้น"

"เรอะไม่จริง"

"ก็ใครว่าไม่จริงละ พี่ลืก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จู๋ยกปาก

"พูดกันเป็นงานเป็นการเถอะโงะ ตามความคิดของยายนวลก็เข้าที่ตีเหมือนกัน อาเห็นพ้องด้วย วิธีนี้เท่านั้นที่จะช่วยให้เจ้าหงวนสบายใจ เจ้าหงวนคงคิดว่าที่หนังสือของเขาขายดิบขายดี เพราะมหาชนเลื่อมใสในตัวเขา"

ประภาว่า "ถ้ายังงั้นจัดการในวันนี้แหละคะ คุณนวล ดิฉันสงสารอาเสียเหลือเกิน โงะ-ข้าวปลาไม่เป็นอันกิน"

ดร. ดิเรกพูดขึ้นดังๆ

"ฝรั่งลุ่มใจ. เศร้าใจ. สลดใจและอนาถใจมาก เจ้าหงวนมันอุตริไปเอง เป็นมหาเศรษฐีไม่ชอบ ชอบเป็นนักประพันธ์ ตรงกับภษิตของอินเดียบทหนึ่งทีกล่าวไว้ว่า ง่า-อ้า-ทราวะกินหนา สะปะริกาณ่าระยา โอัสะต่ารินา ซึ่งแปลว่า อย่าพยายามกินหมู เมื่อเราเป็นแขก"

เจ้าแห้วหัวเราะก๊ากใหญ่

"รับประทานคุณหมอปุดแขกกรวกับแขกจริงๆ เชียวครับ ให้คืนตาย"

ดิเรกอมยิ้ม

"แขกบางคนยังพูดแขกลู้ฉันไม่ได้"

นิกรหัวเราะ

"พูดให้ฟังอีกครั้งเถอะ ภาษิตตะกั๊นั๊วยังงโงะเข้าที่ตี"

นายแพทย์หนุ่มล้นศิริษะ

"พูดอีกไม่เหมือนเก่าหรือ"

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน เป็นอันว่าที่ประชุมมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า จะช่วยกันกว้านซื้อหนังสือเรื่อง คนชั่วที่โลกรัก นवलลอยอมสละเงินส่วนตัวเข้าทำนองอัฐเมียซื้อขนมฝั้ว นิกรเสนอให้ปิดประชุม

บ่ายวันนั่นเอง

ตลาดหนังสือในกรุงเทพฯ ก็ได้รับความตื่นเต็นกันอย่างขนานใหญ่ ร้านหนังสือทุกแห่งพิศวงงงงวยไปตามกัน เรื่อง คนชั่วที่โลกรัก ซึ่งไม่มีวีแววว่าจะขายได้เลย กลับจำหน่ายขายดีอย่างผิดคาด ทุกร้านขายเกลี้ยงหมด

เจ้าของร้านเริ่มตื่นเต็นสนใจกับ งูวงข้าง หารู้ไม่ว่าคนที่ซื้อหนังสือคือพรรคพวกของงูวงข้างนั่นเอง

ที่บ้าน 'พัชรภรณ์'

กิมหงวนนั่งคอดกอยู่บนโซฟาในห้องส่วนตัวของเขา เขาได้ยินเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ เสียงกระดิ่งรถจักรยานดังอยู่หน้าตึกชั้นล่าง อาเสียเข้าใจว่านवलคงจะเรียกเจ๊กขวดมาขายมาเลหลังหนังสือให้ไป นี่เองทำให้อาเสียเสียใจอย่างที่สุด

พล นิกร ดิเรก เดินเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน ๓ สหามยิบใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส นิกรพูดกับเสี่ยหงวน โดยเร็ว

"เฮ้-หงวน โชคเป็นของแกแล้ว"

งูวงข้าง ยิ้มเศร้าๆ

"คนอย่างกันไม่เคยมีโชคกับใคร"

พลหัวเราะ

"แต่แกกำลังเป็นนักเขียนที่ทำประวัติการณ์ในการขายหนังสือ ลงไปข้างล่างเถอะ แล้วแกจะต้องตื่นเต้นดีใจ ในความสำเร็จของแก"

กิมหงวนลั่นศีรษะ

"อย่าหลอกให้กันลงไปดูเจ๊กขวดมาขายหน่อยเลยอะ นวลลอกกำลังเลหลังหนังสือของกันใช้ไหมล่ะ"

"โน" ดิเรกพูด "พวกร้านค้าหนังสือกำลังเข้าคิวกันรับหนังสือของแกไปขาย ลงไปดูซี แทบจะตีกันตาย"

"ฮ่า?" กิมหงวนร้องลั่น

"จริงๆ อะ ให้ตีกันตายซีเฮ้อ" ดิเรกพูดหน้าตาขิงขัง "กันบอกแกแต่ที่แรกแล้วว่าอย่าเพิ่งเสียขวัญ วันหนึ่ง เรื่องของแกอาจจะขายเกลี้ยงตลาด แกตีโพยตีพายไปเอง ลงไปดูซี เจ้าแห้วหยิบหนังสือขายยังกะลิง ตวาดคนที่ มาซื้อเว็ด ไม่ยอมฝากขายแล้ว ต้องซื้อขาดให้ ๓๐ เปอร์เซนต์ ยังงั้นยังแย่งกันซื้อ พวกเมียๆ ของเราช่วยกันห่อ เตรียมพิมพ์ครั้งที่ ๒ เอะแก"

ไม่ต้องสงสัยว่ากิมหงวนจะบิตินดีสักเพียงใด เขาแฟนพรวดลุกขึ้นยืน คว่าแซนดิเรกกับนิกรพาวิ่งออกไป จากห้อง พลหัวเราะหึๆ เดินตามไปและนึกเวทนา กิมหงวน

ที่ห้องโถง นันทา นวลลอก ประภาและประไพกำลังช่วยกันห่อหนังสืออย่างขมกั้ขม่น เจ้าแห้วเป็นคนขาย ลูกจ้างของร้านหนังสือต่างๆ ประมาณ ๕๐ คน ยืนออกันอยู่ที่หน้าตึก แย่งกันชำระเงินให้เจ้าแห้ว

ภาพเช่นนี้ทำให้งูวงข้างตื่นตาตื่นใจเหลือที่จะกล่าว เขามองดูอย่างชื่นชม นวลลอว์เข้ามาเกาะแซนสามี

"ดีใจไหมคะ เฮีย หนังสือของเฮียขายดีออกอย่างนี้"

กิมหงวนฝันยิ้ม

"นวล นวลจ๊ะ" พูดแผ่วเบา

"อะไรคะ"

"ช่วยจับหัวใจเฮียหน่อยเถอะ มันยังเต้นอยู่หรือเปล่า"

แม่เสื่อหัวเราะ

"เต้นซีคะ ไม่เต้นก็อตตาย"

"เออ จริงซีนะ" แล้วก็ถอนหายใจดังๆ "นวลจ๋า นี่เฮียฝันไปหรืออย่างไรงัน เฮียกำลังเป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในประเทศไทยแล้วไซ้ไหม โอย-ดีใจแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว"

นวลลอกซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"คะ ความฝันของเฮียกลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว"

เสี่ยหงวนเดินเข้ามายืนข้างเจ้าแห้ว ซึ่งกำลังเอ็ดตะโรคนซื้อ

"เฮี้ย-อย่าแย่งกันซี แล้วกัน ประเดี่ยวไม่ขายเลย ทีเอาหนังสือไปเพิ่มให้ที่ร้าน พุดยั้งงั้นยังงี้ หนังสือ ี่เรือนบ้าง หนังสือสับปะรังเคบ้าง แล้วเลือกมาซื้อทำไมล่ะ ถอยออกไป เข้ามาทีละคน คนหนึ่งขายให้เพียง ๑๐ เล่มเท่านั้น หนังสือมีอีก ๓,๐๐๐ ต้องขายให้ทั่วถึงกัน"

กิมหงวนยกมือตบป่าเจ้าแห้ว

"เฮ้ อย่าดูนักเลยไวย้อัยแห้ว ทำเป็นเสียมยอนอำเภอบไยได้ พุดกับเขาให้มันหวานหูหน่อยซี เขามาซื้อไม่ได้มา ขอทาน เขาเอาเงินมาให้เรา แกนี่ไม่มีหลักวิชาการค้าเสียเลย"

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

"รับประทานต้องเล่นตัวครับ ทีของเราแล้ว อาเสี่ยรู้ไหมครับ หนังสือที่ฝากตามร้านเกลี้ยงตลาดแล้ว"

กิมหงวนพยักหน้า พูดอย่างภาคภูมิใจ

"กันมันใจมานานว่ามันจะต้องเป็นอย่างนี้ เรื่องสูงๆ อย่างเรื่อง คนชั่วที่โลกรัก ถ้าใครไม่ได้อ่านก็ไม่ใช่นักเลงหนังสือ ง่า-ฉันคิดว่าฉันจะพิมพ์อีกแสนเล่ม"

เจ้าแห้วทำคายน ใจหายวาบ

"รับประทานอย่าเพิ่งนะครับ ถ้ายังไงปรึกษาผมก่อน" พูดจบเจ้าแห้วก็ตวาดผู้ซื้อ "ไม่เอาโว้ย แเบ็งก็โหมส"

"โธ่ คุณก้อ หมวดนี้มันใช้ได้ครับ"

"ไม่ทราบ ฉันไม่มีเวลาตรวจว่าหมวดไหนใช้ได้หรือไม่ได้ เมื่อไม่มีให้เปลี่ยนก็ไม่ขาย"

ผู้ซื้อมองดูด้วยสายตาวิงวอน

"ยังจ้คนจก้อแยซีครับ"

"แม่ ช่างแก เวลานี้การค้าอยู่ในกำมือของฉัน ฉันจะรับธนบัตรชนิดไหนหรือไม่มันเป็นเรื่องของฉัน เอา-ใครจะซื้อเท่าไรบอกมา ส่งเงินมาก่อน"

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งรูปร่างล่ำสัน เดินออกมาจากกลุ่มเผชิญหน้ากับเจ้าแห้วในระยะกะชั้นชิด เขาเป็นคนงานของร้านขายหนังสือแห่งหนึ่ง

"เฮ้ย-พี่ชาย พูดจาให้มันน่าฟังหน่อยเถอะวะ"

เจ้าแห้วยกมือเท้าสะเอว

"ทำไม นี่มันถีนอ้วนะโว้ย อ้วพูดยงจ้ฟังไม่ได้หรอก"

นายคนนั้นคว่ำหน้าอกเลื้อเจ้าแห้วเขย่า

"มึง-นักเลงอะไร"

เจ้าแห้วหน้าซีดเผือด มองซ้ายขวาแล้วตะโกนขึ้นสุดเสียง

"เสี่ยะ!"

ทันใดนั้นเสียงสัญญาณมรณะ เสี่ยะ! พะ! ก็ดังขึ้นลั่นบ้าน พวกคนใช้ของบ้าน 'พัชรภรณ์' กรูเข้ามาเต็มห้องโถง ต่างถือไม้พลองกระบองสั้น นายคนนั้นใจหายวาบรีบแผ่นพรวดลงบันไดไปจากตึก

คุณหญิงวาดปราดเข้ามายกมือตบหน้าเจ้าแห้ว

"นี่แน่ แกจะใช้วิธีแบบหมาหมู่กลุ่มรุมเขายังงั้นหรือ โธ่ แกนี่เลวมาก ประเดี๋ยวแม่----

เจ้าแห้วยกมือไหว้ปะหลกๆ ขายหนังสือต่อไป มีกิริยาจาจาเรียบร้อยขึ้น กิมหงวนสดชื่นตื่นเต้นใจเหลือที่จะกล่าว

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น งามวงข้าง รีบเดินไปที่เครื่องโทรศัพท์ เข้าใจว่าคนอ่านหรือเจ้าของร้านหนังสือคงจะโทรศัพท์มาถึงเขา เพื่อแสดงความยินดีหรือส่งหนังสือเพิ่ม

อาสาแยกหูโทรศัพท์ขึ้นพูด

"ฮัลโล ที่ไหน นี่บ้าน 'พัชรภรณ์' ครับ"

"โรงสีกิมหงวน ๔ ครับ ผม-ผู้จัดการพูด เชิญอาสาเสี่ยมาพูดกับผมหน่อยเถอะครับ"

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

"อ้อ หลงจู้เธอะ ฉันพูดอยู่นี้แล้ว ว่ายังง"

เสียงผู้จัดการพูดมาอย่างหัวเราะ

"ผมเสียใจที่จะเรียนให้ทราบว่า กรรมการโรงสีของเราไม่มีใครยอมทำงานกันครับในวันนี้"

"อ้าว ทำไมล่ะ เกิดอะไรกันขึ้นหรือ"

"คุณนายผู้หญิงมาที่โรงสีครับ เอาเงินแจกพวกกรรมการคนละ ๒๐ บาท แล้วสั่งให้ไปเที่ยวหาซื้อหนังสือเรื่องคนชั่วที่โลกรัก ของเจ้านักประพันธ์บ้าๆ อะไรคนหนึ่ง พวกคนงานเลยหยุดงานหมด ผมหัวเสียเลย คุณนายทำให้เสียงานเสียการอย่างนี้ก็แยซีครับ โรงสีของเราทุกโรงไม่มีทำงานเลย"

กิมหงวนยีนตะลึง ครั้นแล้วหูโทรศัพท์ก็หลุดจากมือของเขา ร่างอันสูงชะลูดยืนโง่งนงน ใบหน้าของงามวงข้างซีดเผือด เขาเพิ่งรู้ความจริงเดี๋ยวนี้

"โอย-เป็นลมดีกว่าจะถู"

แล้วเขาก็ล้มฮวบลง คุณหญิงวาดร้องวื๊ด ดร.ดิเรกวิ่งเข้ามาประคอง ฝูงวงช้างลั่นสติสมประดีไปแล้ว
ทุกคนเข้าใจว่าอาเสี้ยเป็นลมเพราะความตื่นเต้นดีใจจนเกินไป นายแพทย์หนุ่มสั่งให้พวกคนใช้ช่วยกันพาгимหงวน
ไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาเพื่อทำการปฐมพยาบาล

ฝูงวงช้างของเราวางปากกาแล้ว การพิมพ์หนังสือเรื่อง คนชั่วที่โลกรัก จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม ลีเงิน
ค่าใช้จ่ายเกือบ ๒๐,๐๐๐ บาท гимหงวนบอกกับเมียของเขาว่าสมองของเขาไม่เหมาะที่จะเป็นนักเขียน แต่เขาอาจจะ
เป็นนักมวยฝีมือเอกของโลกในวันหนึ่ง

--- จบ ---

พิมพ์ครั้งแรกปี พ.ศ.2492 สำนักพิมพ์เซชมบรรณกิจ